

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D., v právní věci

žalobce: **S. K.**
státní příslušnost Afghánistán
toho času pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje**
sídlem Beskydská 2061, 738 19 Frýdek-Místek

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2020, č. j. KRPT-224761-26/ČJ-2020-070022-COV, o zajištění,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalované Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek ze dne 3. 11. 2020, č. j. KRPT-224761-26/ČJ-2020-070022-COV byl žalobce zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s ust. § 129 odst. 3, 4 a 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, tj. nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Doba zajištění byla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovena na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná popsala průběh pobytu žalobce na území České republiky, z něhož dovodila nerespektování a nedodržování platných právních předpisů, zejména povinnost cizince pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem a také nerespektování Ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 2. 10. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-32/MIN/KAN. Žalovaná i s ohledem na vyjádření žalobce konstatovala, že žalobce nemá na území žádné trvale žijící příbuzné a v České republice byl pouze krátkou chvíli. Dle jeho vyjádření v protokolu ani neměl v úmyslu usadit se v České republice, popřípadě požádat zde o azyl. Jeho snahou je dostat se do Francie. Žalobce bude předán do země příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Z podkladů pro řízení by touto zemí mělo být Rumunsko. Žalované nejsou známy žádné překážky, pro které by nemohlo být realizováno jeho předání. Na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Soudního dvora EU, ani na úrovni Rady Evropy ze strany Evropského soudu pro lidská práva, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Sám žalobce nevyjádřil žádnou obavu z návratu do Rumunska. Žalovaná zároveň neshledala důvody pro uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území. Žalobce nemá v České republice žádného rodinného příbuzného nebo jinou osobu blízkou. Délku jeho pobytu na území lze počítat v řádech jednoho dne, takže je vyloučeno, aby si vytvořil silnější vazby k České republice. Žalobce hovoří pašunsky, nemá skoro žádné finanční prostředky a není tedy schopen si pro sebe zajistit letenku či ubytování a stravu.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které namítal porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 2 odst. 1 a 4 téhož zákona a dále porušení § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Dále žalobce uvedl, že byl během právního poradenství poskytnutého v době jeho zajištění poučen, že již v době vydání napadeného rozhodnutí byly pozastaveny veškeré transfery do Rumunska z důvodu zhoršující se situace v souvislosti s onemocněním Covid 19. Domníval se tedy, že již v době vydání napadeného rozhodnutí musela být tato skutečnost správnímu orgánu zřejmá. Žalovaná tudíž mohla důvodně očekávat, že realizace jeho předání do Rumunska neproběhne, a tedy primárně nemělo vůbec dojít k zajištění. Dle názoru žalobce měla žalovaná s ohledem na přísné podmínky pro vstup na území Rumunska zjišťovat, zda za současné situace Rumunsko přijímá dublinské transfery – zda bude fakticky možné předání žalobce do Rumunska.

3. Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 13. 12. 2020 mimo jiné uvedla, že dne 23. 11. 2020 ji Ministerstvo vnitra České republiky, oddělení azylové a migrační politiky, oddělení Dublinského střediska informovalo, že rumunská strana dne 23. 11. 2020 zaslala souhlas s přijetím žalobce zpět na své území. Dále žalovaná uvedla, že žalobce bude předán do Rumunska, tedy země, která se zavázala sdílet hodnoty uznávané Evropskou unií a která je zemí, ve které žalobce požádal o mezinárodní ochranu, jak vyplývá z předloženého průkazu žadatele o mezinárodní ochranu v Rumunsku č. 172216/20 a ze záznamů v systému EURODAC. Ani žalobce v sepsaném protokolu o podání vysvětlení ze dne 3. 11. 2020 neuvedl žádné důvody, které by jeho návrat do Rumunska znemožňovaly. Žalovaná konstatovala, že zajištěním žalobce a jeho umístění do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty nedošlo k porušení práv na jeho rodinný či soukromý život a toto zajištění není nepřiměřené vzhledem k okolnostem případu. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Z obsahu správního spisu žalované krajský soud zjistil, že žalobce byl spolu se třemi dalšími cizinci zajištěn dne 2. 11. 2020 ve 13:55 hod. policejní hlídkou na silniční komunikaci E462, poblíž exitu na Havířov, kdy hlídce předložil průkaz žadatele o mezinárodní ochranu v Rumunsku č. 171888/20. Následujícího dne podal žalobce vysvětlení, v němž uvedl své osobní údaje a dále uvedl, že Afghánistán opustil koncem roku 2015 kvůli špatné bezpečnostní situaci a válce. Do Rumunska přicestoval přes Írán, Turecko (kde pobýval dva a půl roku), Bulharsko a Srbsko (kde pobýval 9 měsíců). V Rumunsku mu byl vydán doklad žadatele o mezinárodní ochranu. Protože se chtěl dostat do Francie, nastoupil s dalšími třemi Afghánci za pomoci převaděče do nákladního prostoru kamionu. Když je řidič kamionu zjistil, vykázal je ven; pomocí navigačních služeb na mobilním telefonu zjistili, že jsou na území ČR. Uvedl, že na území ČR nemá žádné vazby, jeho cílovou zemí je Francie; nevlastní žádný cestovní doklad ani jiný doklad, opravňující jej k pobytu na území ČR. Ze záznamu v systému EURODAC byla zjištěna shoda s identifikačním číslem X se záznamem v Rumunsku. Dne 6. 11. 2020 byla odeslána žádost o přijetí žalobce zpět do Rumunska podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Dne 19. 11. 2020 Rumunsko přijalo svojí odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět. Rozhodnutím žalované ze dne 30. 11. 2020 byla prodloužena doba trvání zajištění žalobce do 4. 1. 2021.
6. Podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. 1. 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Podle § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu

vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle § 129 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

Podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.

7. Žalobce prvně namítal porušení § 3 správního řádu ve spojení s § 2 odst. 1 a 4 téhož zákona a dále porušení § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Krajský soud k této žalobní námitce uvádí, že je žalobce formuloval ve zcela obecné a nekonkrétní rovině, proto k ní také zdejší soud musí obecně uvést, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou zřejmé úvahy žalované, kterými se řídila při hodnocení a výkladu právních předpisů, tedy i důvody, pro které rozhodla tak, jak uvedla ve výroku svého rozhodnutí. Žalovaná si pro toto řízení opatřila dostatek potřebných informací a zjištění a své závěry správným a přezkoumatelným způsobem vyhodnotila.
8. Stěžejní námitkou žalobce bylo to, že byly pozastaveny veškeré transfery do Rumunska z důvodu zhoršující se situace v souvislosti s onemocněním Covid 19, což již v době vydání napadeného rozhodnutí muselo být správnímu orgánu zřejmé. Žalovaná tudíž mohla důvodně očekávat, že realizace jeho předání do Rumunska neproběhne, a tedy primárně nemělo vůbec dojít k zajištění. Dle názoru žalobce měla žalovaná s ohledem na přísné podmínky pro vstup na území Rumunska zjišťovat, zda za současné situace Rumunsko přijímá dublinské transfery – zda bude fakticky možné předání žalobce do Rumunska. Předně musí krajský soud zdůraznit, že předmětem napadeného rozhodnutí o zajištění za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 obecně je omezení - zbavení osobní svobody cizince, nikoli jeho předání, o kterém se rozhoduje samostatným rozhodnutím, které je soudně přezkoumatelné. Je povinností žalované při rozhodování o zajištění posoudit, zda účel zajištění může být potenciálně naplněn, ale nelze zároveň po žalované požadovat, aby provedla úplné, detailní a definitivní posouzení možností realizace tohoto účelu. Jedná se tak o předběžné zjišťování existence překážek, které budou ještě zevrubně zkoumány v navazujícím řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 31/2017-54 ze dne 30. 3. 2017). Žalovaná výslovně v žalobou napadeném rozhodnutí uvedla, že jí nejsou známy žádné překážky, pro které by nemohlo být realizováno žalobcovo předání do Rumunska. Žalovaná uvedla, že jí není známo žádné závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Ani

zdejšímu soudu není známo žádné rozhodnutí na úrovni Evropské unie, Rady Evropy či na úrovni vnitrostátní, které by obecně znemožňovalo přemístění podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 provádět. Žalobce ve správním řízení neuváděl žádnou skutečnost týkající se jeho obav související s onemocněním COVID-19 v Rumunsku. Až následně v žalobě tvrdí, že transfery do Rumunska byly pozastaveny z důvodu zhoršující se situace v souvislosti s onemocněním COVID-19, avšak toto své tvrzení nějak nedokládá ani neprokazuje. Čl. 3 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 mj. uvádí, že není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Nelze zlehčovat epidemii onemocnění COVID-19, přičemž je třeba brát v úvahu, že vývoj denních nárůstů počtu nakažených, hospitalizovaných a úmrtí je velmi dynamický a proměnlivý a toto onemocnění citelně zasahuje do běžného života lidí po celém světě, stejně tak v Rumunsku, jak i v České republice. Ovšem je třeba uvést, že aby situace ovlivněna onemocněním COVID-19 v Rumunsku mohla zabránit předání žalobce podle čl. 3 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, musela by epidemiologická situace či její vývoj nést pro žalobce v případě jeho předání riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Jestliže tedy žalobce ve správním řízení neuváděl žádnou skutečnost týkající se jeho obav související s onemocněním COVID-19 v Rumunsku a žalované nebyly z úřední činnosti známé skutečnosti či indicie k tomu, že epidemie onemocnění COVID-19 ovlivnila transfery do Rumunska, nelze jí vytýkat, že se tímto výslovně v odůvodnění svého rozhodnutí nezabývala. Žalovaná tedy dospěla ke správnému závěru, že v době rozhodování o zajištění žalobce jí nebyly známy žádné překážky, které by bránily v předání žalobce do Rumunska. Závěrem krajský soud poznamenává, že Rumunsko dne 19. 11. 2020 (tj. po vydání žalobou napadeného rozhodnutí) přijalo svoji odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět na své území, což podporuje závěry žalované uváděné v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

9. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O žalobě žalobce krajský soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.
10. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalované žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 15. 12. 2020

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce